

SVERIGES RUNINSKRIFTER

UTGIVNA AV

KUNGL. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIKVITETS AKADEMIEN

ANDRA BANDET

ÖSTERGÖTLANDS RUNINSKRIFTER

GRANSKADE OCH TOLKADE

AV

ERIK BRATE

STOCKHOLM

KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

1911
[111410]

86. Högby kyrka, Göstrings hd.

Pl. XXVII. Fig. 4 (efter L. C. Wiede).

Litteratur: W. 141; C. F. Nordenskjöld, *ÖFT.* I, s. 65; *Reseber.* 1870, s. 42, teckn. pl. VII; teckning av L. C. Wiede i statens hist. museum.

Runstenen var en kalkhäll, som vid rivningen av Högby gamla kyrka 1870 upptäcktes under altarskranket och uppgives hava varit av två fots längd (0,59 m) och 1,5 à 3 fots bredd (0,44 à 0,88 m). Fragmentet, som förbrändes till kalk, utgör ena änden av en runsten.

Teckningen visar stenens mitttyta fylld av ornament och runorna med foten inåt stenen i två slingor längs kanten, som konvergera mot stenens ända, varav blott föga fattas. Inskriften har måhända gått runt stenens ända, liksom Ög. 65 (B. 888), men teckningen synes tyda på att stenen haft elliptisk form.

Inskriften är enligt Wiedes teckning:

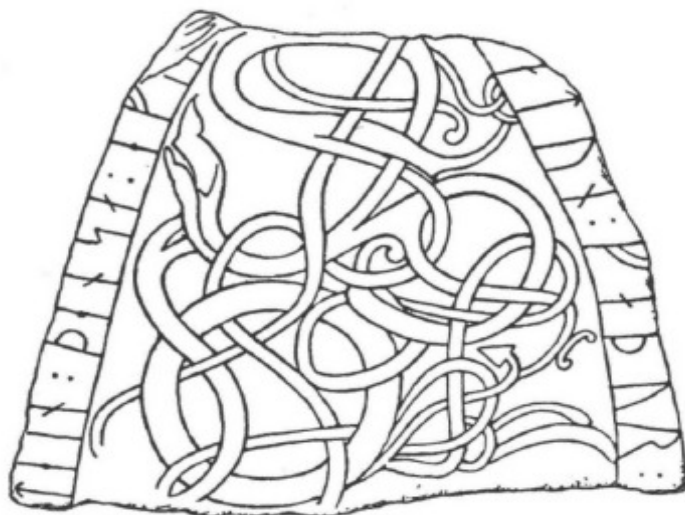
Begynnelseslingan: — **tein : þensa : ef**⁵₁₀**[tir]** — Slutslingan: — **ktun : faþur** : —
15 20

Uti **eftir** finnas blott stavstycken av **ti** och vänstra kännestrecket av **r**. Runan 15 **k** läser C. F. Nordenskjöld som **f**, men hans teckning visar blott staven och halva ena kännestrecket.

Att utleta den avlidne faderns namn utgör inskriftens enda svårighet, betydande vare sig man läser —**ktun** eller —**ftun**. Teckningen torde icke vara pålitlig nog att tillåta en beräkning av antalet runor i namnet framför de bevarade, vartill kommer ovissheten, om de bevarade inskriftsdelarna varit sammanhängande eller skilda av ornament. Nordenskjölds läsning —**ftun** leder till att tänka på namnet *Halvdan*, som D. I, 155 Brunnby, Uppl., ristas **halton**, ehuru inskriften även har **ok**. Uti **hefton**, B. 339, L. 39, och **alfton**, B. 1083, L. 1014, betecknar däremot **o** nasalerat **a**. Måhända utgör ock **halton** med **o** i betydelsen o-ljud och det här förmodade ***halftun** försök att beteckna samma nasala **a**. Läsningen —**ktun** erinrar åter om namnet **sikton** Ög. 119 Slaka.

Inskriftens transskription är alltså: — *stēn þænsa æftir (Half)dan faður* —.

Översättning: [N. N. lade] denna sten efter Halvdan (Sigdan?), sin fader.

4. Ög. 86. Högby.